

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἑν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντὶ Χρυσόσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Φεβρουαρίου 1896

Ἔτος 16ον. — Ἀριθ 6

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 33)

Τὴ νάντεϊπη τις εἰς ἄνθρωπον ὁμιλοῦντα μὲ τόσῃν πεποίθησιν· εἰς ἄνθρωπον πλασμένον οὕτω, ὥστε ὅσῳ μεγαλύτερα ἦτο ἡ καταδρομὴ τῆς τύχης, τόσον ἰσχυροτέρα ἀνεδεικνύετο ἡ σιδηρὰ τοῦ ψυχῆς;

Ἡ κυρία Κασκαμπέλ, οἱ δύο τῆς υἱοὶ καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς ἐπεκρότησαν ἐκθύμως τὴν ιδέαν τοῦ πατρὸς.

— Μπράβο! Μπράβο! ἀνέκραξεν ἡ Ναπολέαινα.

— Μπί! Μπί! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλέκος, μὴ εὐρίσκων ἄλλας λέξεις διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὸν ἐνθουσιασμόν του.

— Πέ μου, πατέρα, ἥρωτησεν ἡ Ναπολέαινα· τώρα ποῦ θὰ περάσωμεν ἀπὸ τὴν Ρωσίαν, θὰ ἰδοῦμεν καὶ τὸν αὐτοκράτορα;

— Βεβαίως, ἂν ἡ Α. Α. Μεγαλειότης εὐδοκήσῃ νὰ τιμήσῃ καμμίαν μας παράστασιν.

— Ὡστε θὰ παραστήσωμεν ἐνώπιόν του;

— Φθάνει νὰ θέλῃ.

— Ὡ, πῶς ἤθελα νὰ τον φιλήσω καὶ εἰς τὰ δύο μάγουλα.

— Ἀς εἶνε καὶ εἰς τὸ ἕνα τώρα. Ἀλλὰ θὰ σου συστήσω νὰ προσέξῃς καλὰ, ὅταν θὰ τον φιλήσῃς, νὰ μὴ του πετάξῃς τὸ στέμμα του!

Ὡς πρὸς τὸν Μακρολέλεκαν, μόνον που δὲν ἐκλαίγει ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν τῷ ἐπροξένει ἐν τόσῳ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπιβλητικόν σχέδιον.

Οὕτω κατὰ τὸ ἀποφασισθὲν δρομολόγιον, ἡ Εὐδρομος Οἰκία θὰ ἐπέστρεφε διὰ τῆς Καλιφορνίας, τοῦ Ὁρέγου καὶ τῆς Οὐασιγκτῶνος μέχρι τῶν ἀγγλοαμερικανικῶν συνόρων. Τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο εἰς τὸ ὀλάκιον τοῦ Κασκαμπέλ, δὲν ὑπερέβαινον τὰ πεντήκοντα δολλάρια. Τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰ καθημερινὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδίου· διὰ

τοῦτο ἀπεφασίσθη ὅπως ὁ θίασος δίδῃ κατ' ὁδὸν παραστάσεις εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὰ χωρία. Αἱ μακρὰ ὁποσοῦν αὐτὰ σταθμεύσεις δὲν θὰ ἐπεδράδουν τὸ ταξίδιον, ἀφ' οὗ οὕτως ἢ ἄλλως ἔπρεπε νὰ περιμένουν νὰ παγώσῃ ὁ Βερίγγειος πορθμὸς διὰ νὰ τον διέλθουν, καὶ τοῦτο δὲν θὰ συνέβαινε πρὸ τῶν ἐπτὰ ἢ ὀκτῶ μηνῶν. Βεβαίως δὲν θὰ εἰσέπραττον πολλὰ χρήματα εἰς τὴν Ἀλάσκαν, παρὰ τῶν νομάδων ἰνδικῶν φυλῶν. Ἀλλὰ μέχρι τῶν δυτικῶν συνόρων τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ νέου κόσμου, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ἐπισκεφθῇ ἀκόμη ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ, δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι τὸ κοινὸν θὰ ἔσπευδε νὰ τὴν δεχθῇ ἐπαξίως τῆς φήμης τῆς.

Ἐπειτα ἤρχετο ἡ ἀγγλικὴ Κολομβία. Ἄν καὶ αἱ πόλεις ἐδῶ εἶνε πολλαὶ καὶ πολυάνθρωποι, ὁ Κασκαμπέλ δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ δώσῃ καμμίαν παράστασιν — διὰ λόγον εὐνόητον. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀσιατικὴν Σιβηρίαν ἐπίσης μὲ τὰς ἀπεράντους τῆς στέππας καὶ μὲ τοὺς ἡμικαγρίους τῆς Σιμογέδας, δὲν εἶχον νὰ ἐλπίζουν τίποτε. Ὅτι θὰ ἔκμηναν πλέον εἰς τὴν Ρωσίαν, μὲ τὰς τόσας τῆς ἐμπορικῆς πανηγύρεις.

Ἀφ' οὗ ὅλα ἀπεφασίσθησαν, ὁ Κασκαμπέλ ἐκήρυξεν ὅτι θάναρχουν τὴν ἐπομένῃν ἄμην τῇ αὐγῇ.

Ἡδὴ ἐπρόκειτο νὰ δειπνήσουν. Ἡ Κορηγλίκα κατεγίνετο εἰς τὴν προπαρασκευὴν τοῦ φαγητοῦ μὲ τὴν συνήθη τῆς σπουδῆς, βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ Μακρολέλεκα.

« Ὁ Γιάννης εὗρε τὸν χάρτην τῆς Βορείου Ἀμερικῆς »
(Σελ. 34 στήλ 6'.)

— Περὶφημη αὕτῃ ἡ ιδέα τοῦ Κυρίου Κασκαμπέλ, τῷ εἶπεν ἐν ᾧ ἐτηγάνιζαν.

— Ὡ, ναι, κυρία· περὶφημη! καθὼς δὲ ὅλες ὅσες γεννᾷ τὸ κεφάλι του.

— Ἐπειτα, κατὰ τὸ δρόμον που θὰ πάrouμε, οὔτε θάλασσα θὰ περάσουμε, οὔτε ναυτιάσεις θὰ φοβηθοῦμε.

— Φθάνει νὰ μὴν βροῦμε κανένα μπελᾶ'ς ἐκεῖνον τὸν Πορθμὸ!

— Ἀ, Μακρολέλεκα! Μὴν κακομελετᾶς!

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἀλέκος ἐξετέλει ἀλματὰ τινα ἐπὶ τὴν θύραν, τὰ ὁποῖα κατέβελγον τὸν πατέρα του· ἐν δὲ ἡ Ναπολέαινα ἐχόρευεν ἐπιχαρίτως.

Ἐξαφνα ὁ Ἀλέκος ἀνέκραξε:

« Δὲν ἐρωτήσαμεν ὅμως καὶ τὰ ζῶα

τι λέγουν για το μεγάλο αυτό ταξίδι! Και τρέξας πλησίον του Βερμούτ: «Ε, σου φαίνεται πολύ ένα τ ρ ο τ τριών χιλιάδων λευγών;»

Είτα άποταθείς προς τον Μονομάχον: «Ε, γέρω μου! βαστούνε τὰ κότσια;»

Οι δύο ἵπποι έχρεμέτισαν συγχρόνως εις άπάντησιν, όχι βεβαίως άρνητικόν. Κατόπιν στραφείς προς τούς κύνας:

«Καί σὺ Βράγχιαμ, καί σὺ Μαρέγγο, τί ιδέαν έχετε για ὅλ' αὐτά;»

Οι κύνες άπήντησαν διά φαιδρου γαυγίσματος καί διά ζωηρῶν πηδημάτων. Δέν υπήρχεν άμφιβολία ότι ήσαν πρόθυμοι νά κάμουν τόν γυρον τοῦ κόσμου εις έν νεῦμα τοῦ κυρίου των!

Τώρα έπρεπε νά εἶπῃ τήν γνώμην του καί ὁ πῖθηκος.

«Ελα έδῶ! Τζῶν Μπούλ, άνέκραξεν ὁ Ἀλέκος. Τί ὕψος κακομοιριασμένο εἶνε αὐτό; Θά ιδῆς κόσμο, παιδί μου! Καί αν κρυώσης, θά σου φορέσουμε μιὰ εὔμορφη ζακέτα. Ποῦ εἶνε οἱ γριμάτσες σου; Βέβαια δέν θά της έξέχασες τῆς γριμάτσες σου! εἰ;»

«Οχι! ὁ Τζῶν Μπούλ δέν τας έξέχασε διόλου! καί έκαμε τόσῳ κωμικούς μορφασμούς, ὥστε έκίνησε τήν γενικὴν ἱλαρότητα.

Υπελείπετο άκόμη ὁ παπαγάλος. Ὁ Ἀλέκος τον έβγαλεν από τὸ κλωβίον του.

«Πέ μας λοιπόν, Ζόκο, θά κάμωμεν καλὸ ταξίδι; Δέν μου μιλάς; Έθου- βάζηκες; Ἡ μήπως δέν εἶσαι εὐχαρι- στημένος;»

Ὁ Ζόκος τότε έξήγαγεν ἐκ τοῦ βάρους τοῦ λάρυγγός του ὀλόκληρον σει- ράν ενάρθρων ήων με πολλὰ ρ, πολὺ ζωηρῶς προφερόμενα.

«Μπράβο! άνέκραξεν ὁ Ἀλέκος» ὁ Ζόκος εἶνε εὐχαριστημένος. Ὁ Ζόκος έπιδονιμάζει... Ὁ Ζόκος λέγει ναί!

Καί πλήρης χαρᾶς καί ένθουσιασμοῦ ὁ μικρός, με τὰς χεῖρας κάτω καί τούς πόδας ὕψηλά, έξετέλεσε σειρὰν κυβιστη- μάτων, τὰ ὅποια έτυχον θερμότητων έπαίνων ἐκ μέρους τοῦ πατρός.

Τήν στιγμὴν εκείνην έπαρουσιάσθη ἡ Κορνηλία.

«Ὅριστε εις τὸ τραπέζι!» εἶπεν.

Μετ' ὀλίγον ὅλοι ἐκάθηντο εις τήν τραπέζιαν, ὅπου τὸ δεῖπνον κατε- βροχθίσθη μέχρι τελευταίου ψιγίου.

Εφαίνετο ότι είχαν λησμονηθῇ τὰ πάντα, όταν ὁ Μακρολέλεκας επανέφερε τήν συνδιάλεξιν ἐπὶ τοῦ περιφήμου χρη- ματοκιβωτίου, εἰπών:

— Μοῦ φαίνεται ὅμως ότι οἱ κατερ- γάριδες εκείνοι θά τήν πάθουν.

— Γιατί; ήρώτησεν ὁ Γιάννης.

— Γιατί ἄφ' οὗ δέν ξεύρουν τήν λέ- ξιν, πῶς θάνοιζουν τὸ χρηματοκιβώτιον;

— Ναί, ναί, καί νά ιδῆς που θά μάς το

φέρουν ὀπίσω!... άπήντησεν ὁ Κασκαμ- πέλ γελῶν με τήν καρδίαν του.

Καί ὁ παράδοξος αὐτός άνθρωπος, ὅλως άφωτισμένος εις τὸ νέον του σχέ- διον, είχαν ᾄδῃ λησμονήσῃ καί τήν κλοπὴν καί τούς κλέπτας!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΚΑΘ' ΟΔΟΝ

Οι Κασκαμπέλ έπιστρέφουν εις Εὐ- ρώπην, ἀλλ' ακολουθοῦντες δρομολό- γιον παράδοxon, μὴ κοινῶς παραδεγε- μένον καί τὸ ὁποῖον δέν συνιστᾷ διόλου εις ταξιδιωτάς, οἱ ὅποιοι βιάζονται...

Ἡ αναχώρησις εγένετο τήν πρωΐαν τῆς 2 Μαρτίου. Ἀμα τῇ αὐγῇ ὁ Βερ- μούτ καί ὁ Μονομάχος έξεύχθησαν εις τήν Εὐδρομον Οἰκίαν. Ἡ κυρία Κασκαμπέλ καί ἡ Ναπολέαινα ἐκάθη- σαν μέσα, ἐνῶ ὁ σύζυγός της καί οἱ δύο της υἱοὶ παρηκολούθουν πεζοί, ὁ δὲ Μακρολέλεκας ὠδήγει τούς ἵππους.

Ὁ καιρὸς ἦτο ὠρτός. Ἡ άνοιξις ἐπλήρου με χυμούς τούς νέους βλα- στούς τῶν δένδρων τὰ πνήνᾳ έψαλ- λον ὑπὸ τὰ ἀειθαλῆ φυλλώματα καί μεταξὺ τῶν άφθόνων δρυῶν καί τῶν πιτύων, έθαλλον νανοειδεῖς καστανέαι καί μηλέαι τινές ἐξ ἐκείνων με τὰ μήλα τῶν ὁποίων, γνωστῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα μαζανίλλες, κατασκευάζεται ὁ ἰν- δικὸς μηλίτης.

Ὁ Γιάννης, αν καί προσέχων διαρ- κῶς εις τὸ ὁρίσθην δρομολόγιον, ἡ άκριβὴς τήρησις τοῦ ὁποίου εις αὐτὸν είχαν άνατεθῇ, δέν ἐλησμόνει ἐν τούτοις ότι είχε καί ἄλλην εἰδικωτέραν απο- στολήν. Ἀλλως τε ὁ Μαρέγγος δέν θά τον άφρινε νά το λησμονήσῃ ποτέ. Καλοὶ κυνηγοὶ καί καλοὶ σκύλοι εἶνε γεννημένοι δια νά συνεννοῶνται οὐδέποτε δὲ συνεννοοῦνται καλλίτερα παρὰ ὅπου τὸ θήραμα άφρονεῖ, ὅπως έδῶ. Ἡ κυ- ρία Κασκαμπέλ πάντοτε είχε νά μαγει- ρεῖ κανένα λαγών, καμμίαν πέρδικαν, κανένα άγριοπετεινὸν ἢ κανέν ζευγὸς ὀρνύγων ὀρεινῶν με τήν κομψήν λοφίαν, τῶν ὁποίων ἡ εὐώδης σὰρξ άποτελεῖ εξαίρετον έδεσμαν. Μέχρι τοῦ Βεριγ- γείου πορθμοῦ, ἐάν ἡ θήρα θά ἦτο τόσον άθρονος καί εις τὰς πεδιάδας τῆς Ἀλά- σκας, ἡ οἰκογένεια δέν θά είχαν ανάγκην μεγάλης δαπάνης δια νά εξασφαλίσῃ τήν καθημερινήν της τροφήν. Καί πε- ραιτέρω, ἐπὶ τῆς αἰσιτικῆς ήπείρου, θά ἦτο ἄρα γε ὀλιγώτερον τυχερά; Θά το έβλεπον, όταν ἡ Εὐδρομον Οἰ- κία θά εἰσῆρχετο εις τὰς άπεράντους στέππας τῆς χώρας τῶν Τσουζῆ.

Εν τούτοις τὰ πάντα εβαινον κατ' εὐχὴν. Ὁ Κασκαμπέλ ήξευρε νά έπω- φελῇται πάσης εὐνοϊκῆς εὐκαιρίας. Έπροχώρουν με ὀσσην ταχύτητα τοῖς έπέτρεπον οἱ ἵπποι, ακολουθοῦντες ὁδοῦς, τὰς ὁποίας αἱ θεριναὶ βροχαὶ θά

καθίστων μετὰ τινὰς μῆνας ἀβάτους. Διέτρεχον οὕτω κατὰ μέσον ὄρον ἐπὶ τῇ ὀκτῷ λεύγας τὸ ἡμερονύκτιον, μ' ἓνα μικρὸν σταθμὸν τὸ μεσημέρι διὰ τὸ γεῦμα καί μ' ἓνα μεγαλύτερον, ἐξ ὠρῶν, διὰ τὸν ὕπνον τῆς νυκτός. Ἡ χώρα δέν ἦτο έρημος, ὡς ἡδύνατό τις νά ὑποθέσῃ. Ἡδὴ αἱ άγροτικά έργα- σία είχαν συναθροίσῃ τούς καλλιερ- γητάς, εις τούς ὁποίους τὸ εὐφορον ἐκείνο έδαφος παρέχει άνέσεις, ἐπι- φθόνους δι' οἰονδήποτε ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου. Έκτὸς τούτου συχνάκις συνήν- των ἐπαύλεις, καλύβας, χωρία, πολί- χνας καί πόλεις άκόμη, προπάντων ὅταν ἡ Εὐδρομον Οἰκία εβαινεν άριστερὰ τοῦ Σακραμέντου, διὰ τῆς χώρας ἐκεί- νης ἥτις υπήρξεν ἡ κατ' έξοχὴν χρυ- σοφόρος καί ἡ ὁποία διὰ τοῦτο ὠνομά- σθη Ἑλδοράδον.

Ἡ οἰκογένεια, συμμορφωμένη προς τὸ πρόγραμμα τοῦ άρχηγοῦ, έδιδε παρα- στάσεις παντοῦ ὅπου ἦτο δυνατόν νά εὕρῃ θεατάς. Οὕτως εις τήν Πλακερίλλην, εις τὸ Ὡδουρύ, εις τήν Μαρυσίλλην, εις τήν Τσάμαν καί εις ἄλλας πόλεις μᾶλλον ἢ ἦττον ἐπισήμους, ὅπου είχαν βαρυνθῇ πλέον τὰς συχνὰς ἐπισκέψεις τοῦ αἰωνίου Ἀμερικανικοῦ Ἴπποδρο- μίου» οἱ Κασκαμπέλ απέσπασαν ἀμέ- τηρτα χειροκροτήματα καί άρκετὰς δε- κάδας δολλαρίων. Ἡ χάρις καί ἡ άφο- βία τῆς μικρᾶς Ναπολέαινας, ἡ έκτακτος εὐκινησία τοῦ Ἀλέκου, ἡ θαυμαστὴ δε- ξιότης τοῦ Γιάννη καί ἡ κωμικὴ τέχνη τοῦ Μακρολέλεκα έξετιμήθησαν δέοντως ἀπὸ τούς ἱκανοὺς νά κρίνουν τὰ τοιαῦτα θεάματα. Ὁμοίως—ἐκτὸς τῶν κυνῶν καί τοῦ πιθήκου, — ὁ Κύριος καί ἡ Κυρία Κασκαμπέλ ἐφάνησαν ἄξιοι τῆς φήμης των, ὁ μὲν εις τὰ γυμνασμάτα τῆς σω- ματικῆς άντοχής, ἡ δὲ εις τήν πάλην, καταβαλοῦσα ὅλους τούς παρουσιασθέν- τας φιλάθλους.

Τήν 12 Μαρτίου ἡ Εὐδρομον Οἰκία έφθασεν εις τήν μικρὰν πόλιν Σάνταν, ἥς δεσπόζει τὸ ὁμώνυμον ὄρος, εις ὕψος χιλίων τετρακοσίων ποδῶν. Έκεῖθεν ἡ χώρα ἦτο άνώμαλος, τὸ έ- δαφος τραχύ, οἱ δρόμοι μόλις βατοὶ καί ἡ άμαξα έπροχώρει βραδέως. Έκτὸς τούτου τὰ χωρία εγίνοντο σπανιότερα. Μόλις τήν δεκάτην ενάτην Μαρτίου, έφθασαν εις τήν πολίχνην Ὑρίκαν, ὅπου έτυχον καλῆς ὑποδοχῆς καί τῇ εὐκαιρίας νά μαζεῦσουν πάλιν μερικὰ δολλάρια. Τί τὰ θέλετε! Θείσος γαλ- λικὸς έπρόκειτο νά δώσῃ παράστασιν διὰ πρώτην φορὰν καί τούς άγαποῦν τούς γάλλους καί εις τήν άπωτάτην άκόμη Ἀμερικὴν καί τούς δέχονται με άνοικτὰς άγκάλας... Εἰς τήν Ὑρίκαν εὐρον καί μερικὰ ἄλογα, τὰ ὅποια ένοι- κίασαν εὐθηνά, διὰ νά βοηθήσουν ὀλίγον τὸν Βερμούτ καί τὸν Μονομάχον. Οὕτως

ἡ Εὐδρομον Οἰκία ἡδυνήθη νά διέλθῃ τήν ὁροσειράν, αὐτὴν τήν φορὰν χωρὶς νά ληστευθῇ ἀπὸ τούς ὀδηγούς. «Βεβαίότατα παρετήρησεν ὁ Κασκαμ- πέλ, ἄφ' οὗ δέν ἦσαν Ἀγγελοι!»

(Ἔπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ

— Εἶνε λοιπόν ἡ Γένουα ἐκείνη ἡ πόλις που βλέπω ἐκεῖ κάτω;

— Μάλιστα, κύριε ἀκόλουθε! ἡ Γένουα με τὰ παλάτια της, ποῦ δέν ὁμοιάζουν διόλου μ' ἐκεῖνά που έχετε ἐστὶ Γαλ- λία. Ἀπόψε θά κοιμηθῶμεν εις τὸ πχ- λάτι τοῦ μακαρίτου τοῦ θείου μου, τοῦ δουκὸς Ὀλσου Γριδέλλη.

Ὁ ἀκόλουθος Νάρκισσος, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο ὀπισθεν τοῦ κυρίου του, έσφιγ- ξε περισσότερον τὸν βραχίονά του καί τῷ εἶπε:

— Τί κρίμα νά μὴ θέλετε νά γίνε- τε κληρονόμος τοῦ θείου σας! θά ἦ- μεθα τόσον πλούσιοι!

— Εἰς τοῦτο, παιδί μου, ὁ δοῦξ έ- θεσεν ἓνα ὄρον: νά εἶμαι νυμφευμένος τὸ βραδύτερον ἐν έτος μετὰ τὸν θάνατόν του.

— Τότε έπρεπε νά ζητήσετε τήν χεῖρα τῆς πριγκηπίσσης Φαντάσκῃ!

— Εἶνε ματαιόδοξος σάν το παγῶν!

— Τῆς δεσποινίδος Χλωρίνδας Ζωρ- δαές, λοιπόν!

— Φιλάρεσκος, απαιτητικὴ καί ἄ- καρδη.

— Τότε ἡμπορούσατε νά ζητήσετε...

— Ε, μὰ γὰ νά σε πῶ, κύριε Νάρ- κισσε! Ἀπὸ πότε οἱ ἀκόλουθοι δίδουν συμβουλὰς εις τούς κυρίους των;

Τὸ παιδίον ἐχαμήλωσε τήν κεφαλὴν με τούς χρυσοὺς βοστρύχους, διὰ νά ἰδῇ καλλίτερον τὸ πρόσωπον τοῦ νέου. Κατόπιν, με γέλωτα πονηρὸν συγχρόνως καί θωπευτικόν:

— Οἱ ἀκόλουθοι δέν πρέπει νά ὁμι- λοῦν, τὸ εἰξέσω. Ἀλλ' ὁ ἀκόλουθος Νάρκισσος εἰμπορεῖ νά ὁμιλῇ χωρὶς φόβον εις τὸν εὐγενέστατον αὐθέντην Λαυρέντιον Στρώτζην, ποῦ εἶνε τόσῳ καλός, μὰ τόσῳ καλὸς διὰ τὸ ὀρφανόν... Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ μ' ἐπήρατε εις τήν Γαλλίαν, ἔξοχώτατε, νομίζω ότι ξα- νηῦρα τὸν πατέρα μου.

— Τὸ καίμενο τὸ παιδί! ἐφιθύριεν ὁ κόμης συγκεκινημένος.

Ὁ Νάρκισσος ἐξηκολούθησε:

— Δι' αὐτὸ ἤθελα νά σας ἴδω πλού- σιον, κύριον τοῦ παλατίου Γριδέλλη! Δέν θά ἤκουα πλέον νά λέγονται ὀλονεν α' ὁ κόμης Στρώτζης εἶνε κατεστραμ- μένος, σχεδὸν πτωχός... » Ἔχετε καί

ρὸν άκόμη μίαν έβδομάδα για νάπορα- σίσετε, πρὶν τελειώσῃ τὸ έτος.

— Θά περάσῃ καί αὐτὴ ὅπως καί ἡ ἄλλες πενήντα καί μιὰ εβδομάδες τοῦ έτους, χωρὶς νά εὕρω τήν ἀφελῇ καί σεμνὴν κόρην που θά συγκατένευα νά νυμφευθῶ... Φαίνεται ὅμως ότι ἡ πτω- χεία μού σε στενοχωρεῖ πολὺ. Φοβεῖσαι μήπως σὺ λείψῃ τίποτε μαζὶ μου;

— Ὡ, ἔξοχώτατε! άνέκραξεν ὁ Νάρκισσος: θά τρώω καί ψωμὶ ξερό, διὰ νά σας ὑπηρετῶ.

Εἶτα, μετὰ παιδικῆς σοβαρότητος:

— Ἀν θέλετε, έπρόσθεσεν, εἰμπο- ροῦμεν νά γίνωμεν τροβαδούροι!

— Μπράβο! άπήντησεν ὁ νεαρὸς Λαυρέντιος γελῶν: ἐγὼ θά πάρω ἓνα βιολί καί σὺ ἓνα μανδολίνο καί εις ὅλην τήν Ἰταλίαν δέν θά γίνεταί πλέον ἄλ- λος λόγος, παρὰ περὶ τοῦ κόμητος Στρώτζη καί τοῦ ἀκολουθου τοῦ Ναρ- κίσσου!

Ὅταν έφθασαν παρὰ τὰς πύλας τῆς Γενοῦς, τὸ παιδίον ήρώτησεν:

«Ἡ χήρα τοῦ δουκὸς Ὀλσου, ἡ θεία σας, εἶνε καλὴ;

— Ἡ δούκισσα Λουκία; Ναί! κα- λή, μεγαλόψυχος, ἀλλὰ ὑπερήφανος καί δεσποτικὴ. Εἶχεν ἓνα ἀδελφὸν νεώ- τερόν της, ὁ ὁποῖος έσπατάλησε τήν περιουσίαν του, άψηρῶν τὰς συμβουλὰς αὐτῆς καί τοῦ δουκός. Έφυγεν εις τήν Ἀνατολήν καί κανεῖς δέν εἰξεύρει τί γίνεταί. Ἀπὸ τότε ἡ δούκισσα εἶνε ἀπα- ρηγόρητος... Ὅταν θά μάθῃ τήν από- φασίν μου θά με πῇ τρελόν, ισχυρο- γνώμονα, κ' ἐγὼ δέν εἰξεύρω τί...

— Παναγία Δέσποινα, ἐφιθύριεν ὁ Νάρκισσος. Ἀξίωσε τὸν κύριόν μου, πρὶν περάσουν ὀκτὼ ἡμέραι, νά εὕρῃ μίαν κόρην, καλὴν ὅπως οἱ άγγελοι, οἱ δούλοι σου, καί ὠραίαν σάν Νεράτσα, νά τήν νυμφευθῇ καί ἡ κληρονομία τοῦ θείου σου νά γίνῃ ἰδική του. Αὐτὴ εἶνε ἡ εὐχὴ τοῦ ὀρφανοῦ ποῦ το έπροστάτευ- σε. Εἶνε δυνατόν νά μὴ τήν εἰσακούσης;

Ὅπως ὁ νεαρὸς κόμης προέβλεπεν, ἡ δούκισσα Ὀλσου ὀργισθῇ πολὺ όταν έμαθεν ότι ὁ άνεψιός της δέν κατῶρ- θωσεν άκόμη νά εὕρῃ νύμφην τῆς ἀρε- σκείας του καί ότι έπρότιμα νά μείνῃ πτωχός, παρὰ νάποκτήσῃ περιουσίαν νυμφευόμενος γυναῖκα μετὰ τῆς ὁποίας δέν θά ἦτο εὐτυχής. Διεκήρυξε λοιπόν ότι ἐκτελοῦσα τὰς τελευταίας θελήσεις τοῦ συζύγου της, θά ἐκκληροδοτεῖ τήν περιουσίαν του καθὼς καί τήν ἰδικήν της εις τούς πτωχοὺς, ἐάν ὁ κόμης δέν ἐμνηστεύετο ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν!

Ὅταν ὁ Λαυρέντιος επανῆλθεν εις τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον είχαν ετοιμασθῇ δι' αὐτόν, ὁ Νάρκισσος, καθήμενος ἐπὶ σωροῦ προσκεφαλαίων μετὰ βιολίον ἀνὰ χεῖρας, έτερέτιζε μίαν βαρκαρόλαν, τήν ὁποίαν εφαινότο ὡς νά ἀπηθύνε

πρὸς τήν ἐνώπιόν του ἀνηρτημένην εἰ- κόνα: θελητικὴν κεφαλὴν νεανίδος με γλυκὺ μείδιμα καί με ξανθὴν κόμην, ἐφ' ἧς στρογγύλον βελουδινὸν πιλίδιον.

— Ε, λοιπόν, κύριε; ήρώτησεν ἡ δούκισσα εἶνε πολὺ θυμωμένη;

Ὁ κόμης ἐμειδίασε:

— Καίμενε μου Νάρκισσε, μὴν πα- ραθαυμάζῃς τὸ παλάτι Γριδέλλη. Ποτέ δέν θά γίνῃ κτήμα τοῦ κυρίου σου!

— Θά γυρίσωμεν πίσω λοιπόν;

— Ὁχι πρὶν περάσουν ὀκτὼ ἡμέ- ραι. Ἡ θεία μου θέλει νά μείνω πλη- σίον της αὐτὴν τήν τελευταίαν έβδο- μάδα.

— Τελείωσε λοιπόν! εἶπε τὸ παι- δίον στενάζον. Ἀν ἡμπορούσατε νά νυμφευθῇτε τοῦλάχιστον αὐτὴν τήν ὠραίαν κόρην που βλέπω ἐκεῖ τὴν εἰ- κόνα της! . .

— Ἀνόητε! Αὐτὴ εἶνε ἡ εἰκὼν τῆς δουκίσσης Λουκίας όταν ἦτο δεκαεξέ- τῶν. Ἐλα, εἶνε καιρὸς τώρα νά κοιμηθῇς καί αὐριον πῆγαινε νά περιπατήσης ὅπου θέλῃς. Σοῦ δίδω ἄδειαν.

— Λοιπόν, πάει πιά! Θά εἴμεθα πτωχοὶ καί τροβαδούροι! άπήντησεν ὁ Νάρκισσος.

Τὴν ἐπαύριον, ὡς ἐάν ἤθελε νά θέσῃ εὐθὺς εις ἐνέργειαν τήν άπόφασιν τῆς προτεράιας, ὁ Νάρκισσος έκρυψεν ἐν βιο- λίον άργυρότευκτον ὑπὸ τὸν βραχὺν του μανδύαν καί ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ παλατίου. Διέσχισε τὰς ὁδοὺς καί τὰς πλατείας τῆς λαμπρᾶς πόλεως, θαυμάζων τὰς ἐκκλησίας της καί τὰ παλάτιά της με τὰ μαρμάρινα περιστύλια, διασκεδάζων με τήν τύρβην ἥτις ἐπεκράτει εις τὸν λιμένα καί ἀπὸ καιροῦ εις καιρὸν πε- ριάρχων τὰ δάκτυλά του ἐπὶ τῶν χορδῶν τοῦ βιολίου, ὡς διὰ νά ἐκφράσῃ τήν χαράν, τήν ὁποίαν τῷ έπροξένει ἡ θέα ὅλων ἐκείνων τῶν καινοφανῶν. Ἐξαι- φνης ἀθίγγανός τις, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τινός τον παρηκολούθει, ὤρμησε κατ' ἐπάνω του, τὸν έρριψε κατὰ γῆς, τῷ ήρπασε τὸ βιολίον καί τον ἐκτύπησε τόσον δυ- νατά, ὥστε τὸ παιδίον, με ἰσχυρὰν κραυ- γὴν πόνου, ἐλιποθύμησεν.

Ὅταν ὁ Νάρκισσος ἤνοιξε πάλιν τούς ὀφθαλμούς, εὐρέθη ἐξηπλωμένος ἐπάνω εις ἐν διβάνιον, εις μίαν αἰθουσαν με- τρώως ἐπιπλωμένην. Ἀνθρωπὸς τις με κατηφῇ ὄσιν τὸν ὑπεβάσταζεν, ἐνῶ μία κόρη έβρεχε τὸ πληγωμένον του μέτωπον

— Ἀ, σὰς γνωρίζω! άνέκραξεν, ἰδὼν τὸ ὠραῖον πρόσωπον τὸ ὁποῖον έκυπτεν ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ κύριός μου είχε λάθος... δέν εἶνε ἡ εἰκὼν τῆς δουκίσ- σης Λουκίας, ἀλλὰ ἡ δικὴ σας ἐκείνη που εἶδα σήμερα τὸ πρωὶ εις τὸ πα- λάτι Γριδέλλη.

Ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας ὁ αν- θρωπος με τὸ ὠχρον πρόσωπον ὠχρί-

ασεν ακόμη περισσότερο και άπεμα-
κρύνθη έκείθεν κλονούμενος.

— Είς τὸ παλάτι Γριδέλλη! ὑπέ-
λαβεν ἡ νεάνις. "Ερχεσαι λοιπὸν ἀπὸ
τὸ παλάτι Γριδέλλη;

— "Ὅπως σας βλέπω καὶ με βλέπετε
καὶ με περιποιεῖσθε, καλὴ μου κυρία!

— "Ακουσε· ἡ Παναγία σε ἔστειλε
νά με βοηθήσης. Εἶμαι ἀνεψιὰ τῆς
Λουκίας Γριδέλλη. Ὁ πατήρ μου, τὸν
ὁποῖον εἶδες πρὸ ὀλίγου, εἶνε ἀδελφός
της. Κρύπτεται ἐδῶ πρὸ τριῶν μηνῶν,
χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ παρουσιασθῇ εἰς
τὸ παλάτι.

α "Α, Μακροέλεκα, μὴν κακομενέτῃς. εἶπεν
ἡ Κορνηλία (Σελ. 41 στήλ. γ').

— "Α, εἶνε ἐκεῖνος ὁ ἀδελφός που,
καθὼς λέγουν, τῆς ἐπροξένησε τόσας
λύπας;...

— "Αχ! βλέπω ὅτι γνωρίζεις τὴν
ιστορίαν μας. Ναι, ἐκεῖνος εἶνε, ὁ πα-
τέρας μου... Δὲν ἐπιθυμῶ ἄλλο παρὰ
νὰ ἴδω τὴν δούκισσαν καὶ νὰ τὴν παρα-
καλέσω νὰ τον συγχωρήσῃ.

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ σας εἰσάξω εἰς τὸ
παλάτι, διότι δὲν εἶμαι εἰς τὴν ὑπηρε-
σίαν τῆς δουκίσσης Λουκίας. Ἀλλὰ
βασιθεῖτε εἰς τὸν κύριόν μου, τὸν κό-
μητα Στρότζην, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ διη-
γηθῶ τὸν πόνον σας... "Ὡ, μὴ φοβεῖσθε
τίποτε... εἶνε καλός, γενναῖος καὶ ἡ-
δουκισσά τον ἀκούει, διότι τον ἀγαπᾷ...
Ἐπειτα νομίζω καὶ ἐγὼ, ὅπως σεῖς,
ὅτι ἡ Παναγία μ' ἔστειλεν ἐδῶ.

Ὁ Νάρκισσος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ
παλάτιον, ὅπου ὁ Λαυρέντιος ἤρχισε
νὰ νηυσυγγῆ διὰ τὴν ἀπουσίαν του. Συνο-
μήλυσαν ἔκτενως μετὰ τοῦ κυρίου του
καὶ ἔκτοτε, κάθε πρωί, ἀνεχώρουν καὶ

οἱ δύο ἀπὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο μέ-
γαρον, διευθυνόμενοι εἰς τὴν οἰκίαν,
ὅπου ὁ πληρωμένος ἀκόλουθος εἶχεν
εὐρὴ περίθλαψιν.

Ἡ ἐβδόμη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος
ἔφθασεν· εἶνε ἡ τελευταία ἐκ τῆς προθε-
σμίας, τὴν ὁποίαν ἡ δούκισσα εἶχε τάξῃ
εἰς τὸν ἀνεψιόν της. Τὸν περιμένει διὰ
νὰ τὴ ἀναγγεῖλῃ τὴν ὀριστικὴν του
ἀπόφασιν, ὅταν τον βλέπῃ διευθυνόμε-
νον πρὸς αὐτὴν ἐν συνοδείᾳ ἐνὸς γέρον-
τος καὶ μιᾶς κόρης, τῆς ὁποίας τὰ χα-
ρακτηριστικὰ τὴν συγχينوῦν βαθύτατα,
διότι τῇ φαίνεται ὅτι ἡ ἰδικὴ της εἰκὼν
ἀφῆκε τὸ πλάισιόν της διὰ νὰ
ἔλθῃ νὰ τὴν χαιρετίσῃ...

— Ἀγαπητὴ μου καὶ σεβαστὴ
μου θεία! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος
γονυπετῶν πρὸ αὐτῆς, ἔρχομαι
νὰ ζητήσω τὰ κληρονομικά μου
δικαιώματα καὶ νὰ σοὶ παρουσι-
άσω τὴν μνηστὴν μου! Ἦδυ-
νάμην νὰ τὴν ἐκλέξω ἀπὸ ἐνδο-
ξοτέραν οἰκογένειαν; ... Ἀνα-
γνωρίσατέ τὴν! εἶνε ἡ ἀνεψιὰ
σας Θηρεσία Οὐτσέλλη, παρακα-
λοῦσα νὰ τὴς δώσετε τὴν εὐχὴν
σας καὶ νὰ συγχωρήσετε τὸν πα-
τέρα της!

— Ἰάκωβε! ἀνέκραξεν ἡ Λου-
κία, ἀνοίγουσα τὰς ἀγκάλας της,
ἔλα ἐδῶ, ἀδελφέ μου! Μαζὶ μὲ
τὸ παιδί αὐτό, μοῦ φέρεις τὴν
εὐτυχίαν!

Τὸ παλάτιον Γριδέλλη περιε-
δλήθη ἐορτάσιμον ὄψιν ἐπὶ τοῖς
γάμοις τοῦ κόμητος Στρότζην μετὰ
τῆς ὡραίας Θηρεσίας· ἐνῶ δὲ τὸ
πλῆθος τῶν ἐπιφανῶν προσκε-
κλημένων συνωστίζεται εἰς τὰς

φωταυγεῖς αἰθούσας, Νάρκισσος ὁ μι-
κρὸς ἀκόλουθος, κουρασθεὶς ἀπὸ τὰς
τόσας διασκεδάσεις, εἰσῆλθε λάθρᾳ
εἰς τὸ παλαιὸν δωμάτιον τοῦ Λαυρεν-
τίου καὶ ἐκεῖ στρακτῆσας πρὸ τῆς εἰκό-
νος, τὴν ὁποίαν ἐξελάμβανεν ὡς τὴν
τῆς νεκρᾶς κομήσης, ἐσταύρωσε τὰς
χεῖρας καὶ ἐψιθύρισεν:

— Ὁ κόμης Στρότζης εἶνε τώρα
πλούσιος... ἡ καλὴ Θηρεσία τον ἔκαμεν
εὐτυχῇ! Σ' εὐχαριστῶ, Παναγία μου
Δέσποινα, ποῦ ἐβοήθησες τὸ πτωχὸ ὄρ-
φανὸ νὰ φανῇ χρήσιμον εἰς τὸν πολυα-
γαπημένον του κύριον!

(Anne Mounans)

KIMON ALKIDHS

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ

Ἦλθεν ὁ χειμῶνας πάλι
καὶ ψυχρὰ μινύματα
ὄλους τοὺς ἀνέμους βάλλει
νὰ σφύρουν 'ς τὰ κύματα.

Ὁ Βοριάς τὰ δένδρα γδύνει,
πάγωσαν τὰ ρέμματα,
Μὰ ὁ Θεὸς τὸ πᾶν ἐνδύνει
μὲ ζεστὰ φορέματα.

Εἰς τὴν γῆ, νὰ μὴν κρυώνῃ
μὲ χωρὶς φυλλώματα,
ρίχνει βαμβακένιο χιόνι,
ὅαν παχειὰ παπλώματα.

Τὰ πουλιά, ποῦ τάχει ἔννοια,
ἐπειδὴ τον ψάλλουνε,
ρουχαλάκια πουπουλένια
τάδωσε νὰ βάλλουνε.

Κ' ἐπειδὴ αὐτὸς ὀρίζει
κ' ὅλα τὰ τετράποδα,
κάτι γούνες τὰ χαρίζει—
Τὲς φοροῦν ἀνάποδα.

Καὶ, οἱ κρυάδες τὰ παιδάκια
γιὰ νὰ μὴν τα βιάφουνε,
σπίτια τάδωσε μὲ τζάκια
μὲ φωτιά ποῦ ἀνάφουνε.

Σπλαχνικὰ ὁ Θεὸς προβλέπει
γιὰ τὸ πᾶν, στοχάζομαι—
Μέρα νύχτα ὅλοι πρέπει
νὰ τονε δοξάζωμε.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ

Μίξν φορν, ἡ Α. Μεγκλειότης, ὁ
Βασιλεὺς τῶν ζῴων Λέων ὁ Α' εὐηρε-
στήθη εἰς διορίσιν πρωθυπουργόν του τὸν
Ἐλέφαντα.

Ἡ ἐξαιρετικὴ χῦτη εὐνοία ἐκίνησε τὸν
φθόνον τῶν λοιπῶν ζῴων, τὰ ὁποῖα διε-
μαρτύροντο μεγαλοφώνως καὶ ἐσχυρία-
ζον τὴν ἐκλογὴν τοῦ Βασιλέως.

Ἀπὸ ποῦ καὶ ὡς ποῦ, ἔλεγαν, ὁ κύριος
Ἐλέφας ν' ἀνέλθῃ εἰς τοιοῦτον ἀξίωμα;
Εἶνε τόσο ἀσχημὸς, τόσο πρόστιχος,
καὶ τόσο βαρὺς! Δὲν ἔχει ἐπάνω του τί-
ποτε τὸ ἐράσμιον καὶ τὸ ἀριστοκρατικόν,
οὔτε εἰς τὸ σῶμα, οὔτε εἰς τοὺς τρόπους.

— Ἀν εἶχε τοῦλάχιστον αὐτὸ τὸ ὄρ-
ατον καὶ πολὺ τιμον παράρτημα, εἶπεν
ἡ Ἀλῶπηξ, ἐπιδεινύνουσα μὲ τεχνιέντους
ἐλιγμούς τὴν οὐρὰν της, — τότε μάλιστα,
ἡ ἐκλογὴ του θὰ ἦτο πολὺ δικαία καὶ ἐ-
γὼ πρώτη θὰ τὴν ἐπεδοκίμαζα.

— Ἡ τοῦλάχιστον, ἂν εἶχε γαμφοῦς
ὄνυχας ὅπως ἐγὼ, εἶπεν ἡ Ἀρκτος,
ποῖος θὰ εἶχε νὰ πῇ τίποτε; ἄλλ' εἶνε
βέβαιον ὅτι δὲν ἔχει!

— Νὰ σας πῶ ἐγὼ τί συμβαίνει, εἶπε
τότε τὸ Βῶδι. Ἐχει πολὺ μακρυὰ δόν-

τια καὶ εἰς αὐτὰ ὀφείλει τὴν βασιλικὴν
εὐνοίαν καὶ τὴν ὑψηλὴν του θέσιν. Ποῖ-
ος εἰς αὐτὰ μὴπως ὁ Βασιλεὺς τα ἐπῆ-
ρε διὰ κέρατα!

— "Ὅχι, ὄχι! δὲν εἶνε γι' αὐτό, εἶ-
πεν ὁ Γαῖδαρος, ἀνορθῶν τὰ μακρά
του ὦτα. Ἐγὼ νὰ σας πῶ. Ἄν ἤρσεν
εἰς τὸν Βασιλέα, ἤρσεν, φῶς φανερόν,
διὰ τὰ αὐτιά του!

Πολλοὶ ἄνθρωποι, ὁσάκις, κινούμενοι
ὑπὸ τοῦ φθόνου, ζητοῦν τὰ ἐλαττώματα
τοῦ ἄλλου, εὐρίσκουν συγχρόνως τρόπον
νὰ ὁμιλήσων περὶ τῶν ἰδίων αὐτῶν προ-
τερημάτων. Οὕτω δὲ κατηγοροῦντες τὸν
ἄλλον, ἐπαινοῦν τὸν ἑαυτὸν των.

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ ΚΡΙΛΩΦ]

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 37]

— Καλὸ μου κοριτσάκι, εἶπε μετὰ
τινα σκέψιν· ἂν θέλῃς νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ
ἐργαστήριόν μου, θὰ σοὶ πληρώσω τὴν
ὥραν που θὰ χάσῃς καὶ θὰ σοὶ ἀγορά-
σω καὶ ἄλλα πράγματα ἀκόμη. Δὲν θὰ σε κρατήσω πολὺ· ἔπειτα εἶνε
καλλίτερα, παρὰ νὰ μένης ὅλη τὴν ἡμέ-
ρα 'ς τὸ δρόμο.

— Ὁ κύριος ἔχει δικαίον, εἶπεν ἡ
Κελίνα παρεμβαίνουσα. Δὲν ἀκοῦς τί
σοὶ λέγει; Θὰ σε πληρώνῃ καὶ θὰ ἔχῃς
ἔτσι πολλὰ χρήματα γιὰ τὸν καίμενον
τὸν πατέρα.

Ἡ Δέα ἀκόμη ἐδίσταζεν. Ἐπὶ τέ-
λους εἶπε δειλῶς:

— Φοβοῦμαι μήπως ὁ μπαμπᾶς δὲν
θέλῃ. Θὰ τον ἐρωτήσω, ἀλλὰ πρέπει νὰ
γυρίσω 'ς τὸ σπίτι ἀμέσως· εἶνε ἀνάγκη!

Δὲν εἰμπορεῖ νὰ σας ὑποσχεθῇ τί-
ποτε σήμερον, εἶπεν ὁ Φίλιππος, δι-
καιολογῶν αὐτὴν τρόπον τινά. Ἀλλὰ
δὲν εἶνε δύσκολον νὰ ἔλθῃ αὐριον· θὰ
προσπαθῶ νὰ σας τὴν φέρω.

Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ ξένος. Κα-
τοικῶ εἰς τὸ μεγάλο σπίτι, ἐδῶ ἀπὸ
πίσω. Θὰ ἐρωτήσετε ἕναν ἐμβαλωματὴν
που ἔχει τὸ μαγαζάκι του εἰς τὴν αὐ-
λήν, νὰ σας δείξῃ τὰ δωμάτια τοῦ Κυ-
ρίου Ἐνσφορτ.

Καὶ ἐν ᾧ εἶδε τὰς πληροφορίας αὐ-
τὰς εἰς τὸν Φίλιππον, ἐνεχείρισε τὸ χαρ-
τονόμισμα τῶν πέντε δολλαρίων εἰς τὴν
Δέα, ἡ ὁποία τὸ ἔλαβε μὲ βλέμμα πλῆ-
ρες εὐγνωμοσύνης.

— "Ὡ, κύριε! πόσον εἶμαι εὐτυχὴς!
ναί, θὰ προσπαθῶ νὰ ἔλθω... ἄμα
μὰθῇ ὁ πατέρας πόσον εἰσθε καλός,
ἴσως θὰ με ἀφήσῃ... Καὶ μπορῶ νὰ
σας φέρω τὴν Ἑσμεράλδαν; Θέλετε
νὰ τὴν ἀγοράσετε καὶ αὐτὴν;

— Μάλιστα, θὰγοράσω τὴν Ἑσμε-
ράλδαν, εἶπεν ὁ καλλιτέχνης μὲ προ-
σῆνές μειδίαμα· θὰ μ' εὐρὴς καλὸν καὶ
πρόθυμον πελάτην, ἂν μου φέρῃς τὰ
ἀγαλματάκι σου 'ς τὸ ἐργαστήριον.

— Θὰ ἔλθω, θὰ ἔλθω αὐριον! εἶπε
ζωηρῶς ἡ μικρά. Τώρα, Κελίνα, δὲς
μου τὸ κανίστρι μου, σὲ παρκαλῶ, νὰ
γυρίσω γρήγορα 'ς τὸ σπίτι.

— Σταθῆτε τὸ λοι-

πόν, μὴν κάνετε ἔτσι,
πούλακι μου! εἶπεν
ἡ μιγὰς θωπευτικῶς,
δίδουσα εἰς τὴν Δέα
τὸ κανίστρον. Μὴν
τρέχετε τόσῳ πολὺ.
Θὰ σας πονέσῃ τὸ
κεφάλι καὶ δὲν ὁ
μπορέσετε νὰ ἐτοιμά-
σετε τὸ γεῦμα τοῦ πα-
τέρα σας.

— "Ὅχι, ὄχι, Κε-
λίνα, πρέπει νὰ τρέ-
ξω. Χαίρετε, κύριε!
Χαῖρε, Φίλιππε!

Καὶ μὲ μειδίαμα
εὐτυχίας, διηυθύνθη
τρέχουσα πρὸς τὴν
Βασιλικὴν Ὀδόν, ἀ-
κολουθουμένη ὑπὸ τοῦ
Χόμου, ὁ ὁποῖος ἐραί-
νετο πολὺ εὐχαριστή-
μενος ἀπὸ τὴν καλο-
τυχίαν τῆς μικρᾶς
τον κυρίας, διότι ἦτο
τόσον ζωηρὸς καὶ εὐ-
κίνητος τὴν στιγμὴν
ἐκείνην, ὅσον βραδὺς
καὶ ἀπελπισ πρὸ ὀλί-
γου.

— "Ὡ, κύριε, τί
ἄγία ποῦ ἐκάματε νὰ-
γοράσετε αὐτὸ τὸ
πράγμα, εἶπεν ἡ Κε-
λίνα, ἐνῶ παρηκολού-
θει διὰ τοῦ βλέμματος
τὴν Δέα. Τὸ καίμενο
Πόσφ ἐχάρηκα! Δὲν

μποροῦσε πιά νὰ βαστάξῃ καὶ ἔτρεξε
νὰ πάγῃ τοῦ πατέρα της νὰ φάγῃ...

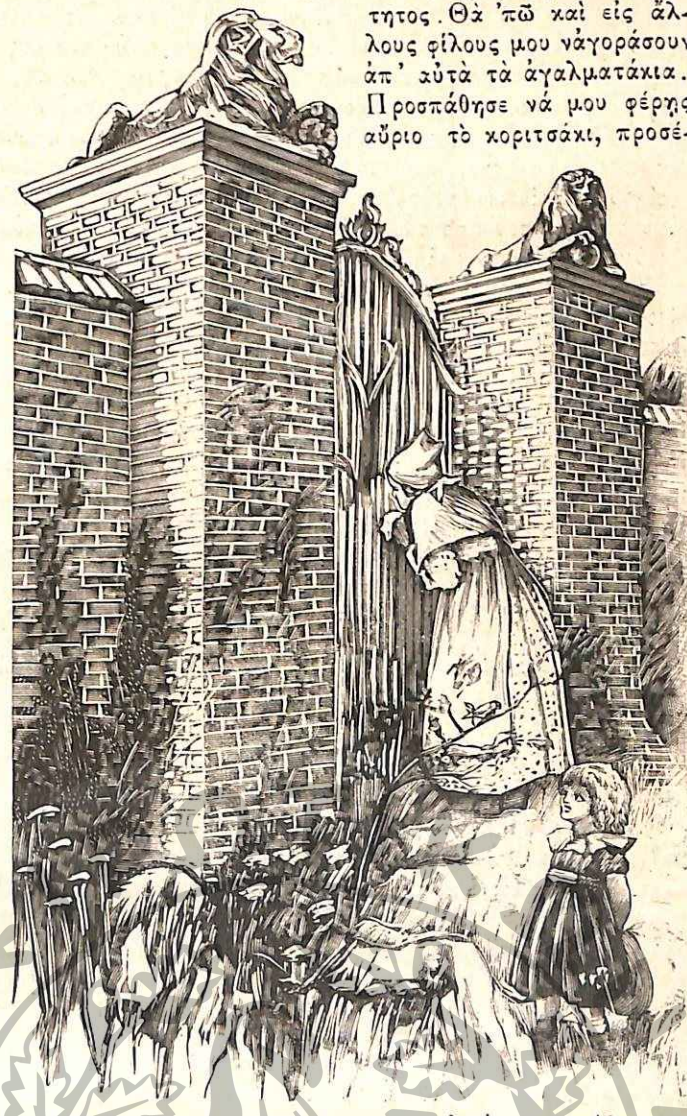
— Ποῦ δὲν ἔφαγε οὔτε σήμερα τὸ
πρωί, οὔτε χθὲς τὸ βράδυ, προσέθηκεν
ὁ Φίλιππος. Ἡ Δέα δὲν θέλει νὰ το
λέγῃ, ἀλλὰ ἐγὼ καταλαβαίνω πότε αὐ-
τὴ ἡ ὁ πατέρας της δὲν ἔφαγε...

— Μένουν νηστικοί! εἶπεν ὁ κ. Ἐν-
σφορτ. Εἶνε δυνατόν! Εἶνε λοιπὸν τόσῳ
πτωχοὶ καὶ δὲν ἔχουν κανένα νὰ τοὺς
συνδράμῃ;

— Κανένα, ἀπεκρίθη ὁ Φίλιππος.
Ἦλθον ἐδῶ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν ὅταν ἡ
Δέα ἦτο πολὺ μικρά. Εἶχεν ἀκόμη τότε
τὴν μητέρα της. Ἀλλὰ τὴν ἔχασε
γρήγορα καὶ ἀπὸ τότε ὁ πατέρας της
εἶνε πάντα ἄρρωστος.

— Ἡ Δέα τὴν μικρά τον φροντίζει καὶ
τον περιποιεῖται, εἶπε στεναλῶσα ἡ Κε-
λίνα. "Ὡ, κύριε, ἀγοράσατε καὶ ἄλλα
πράγματα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, γι' ἀ-
γάπη τῆς μικρᾶς ὀρφανῆς που εἶδατε..

— Θὰ το κάμω, χωρὶς ἄλλο θὰ το
κάμω καὶ μάλιστα θὰ προσπαθῶ νὰ
τὴς φανῶ χρήσιμος καὶ κατ' ἄλλον
τρόπον, εἶπεν ὁ ζωγράφος μετ' ἀγαθό-
τητος. Θὰ πῶ καὶ εἰς ἄλ-
λους φίλους μου νὰγοράσουν
ἀπ' αὐτὰ τὰ ἀγαλματάκια.
Προσπάθησε νὰ μου φέρῃς
αὐριο τὸ κοριτσάκι, προσέ-

Ἡ Ἀντωνία καὶ ὁ Φίλιππος πρὸ τῆς ἐπαύλειος Δεσφάβ.

Θεσεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Φίλιππον.
Θὰ σκεφθῶ μὲ πόσον τρόπον εἰμπορῶ νὰ
τὴν βοηθήσω.

Καὶ μ' ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν ἀπε-
μακρύνη, κρατῶν μετὰ προσοχῆς τὸν
Κουασιμόδον.

Ὁ Φίλιππος παρηκολούθησε τὸν ξέ-
νον διὰ βλεμμάτων μεστῶν θαυμασμοῦ
καὶ συμπαθείας. Ὁ κ. Ἐνσφορτ διέ-
σχισε τὸ σταυροδρόμιον καὶ εἰσῆλθεν
εἰς τὴν αὐλὴν τῆς ὑψηλῆς γωνιαίας
οἰκίας.

— Τί καλὸς που εἶνε! εἶπεν ὁ Φί-
λιππος. Ἐγὼ τί νὰ σε πῶ, Κελίνα!
Δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ πάγω αὐριον
νὰ τον εὐρὼ εἰς τὸ ἐργαστήριόν του,
διὰ νὰ με μάθῃ νὰ ζωγραφίζω.

— Καί καθώς εἶνε ἔτσι πλούσιος, εἶπεν ἡ Κελίνα, θάγοράση πολλά ἀγαματάκια τῆς Δέας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Η ΘΕΙΑ ΑΝΤΩΝΙΑ

Πρὸ χρόνου μακροῦ, οἱ κάτοικοι τῆς Ὀδοῦ τῶν Κήπων, εἰς τὴν γαλλικὴν συνοικίαν τῆς Νέας Ὀρλεάνης, ὑπερφανέοντο πολὺ διὰ τὴν ἑπαυλιν Δετράδα. Ἦτο πανύψηλος οἰκία λευκή, κοσμουμένη διὰ κίωνων λαμπρῶν καὶ διὰ μακροῦ ἐστεγασμένου ἐξώστου, (βεράνδας). Ἐκτισμένη εἰς τὸ βάθος κήπου ἀνθηροτάτου, περιεβάλλετο ὑπὸ τοίχῳ ἐκ πλίνθων ἐρυθροβαφῶν, ὁ ὁποῖος τὴν ἀπέκρυπτεν ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν διαβατῶν. Ἐνθεν καὶ ἐνθεν τῆς σιδηρᾶς κιγκλιωτῆς θύρας ὑψοῦντο πελώριοι παραστάται, ὑποβασιζόμενοι λέοντας καθήμενους, οἱ πόδες τῶν ὁποίων ἐστηρίζοντο ἐπὶ σφαιρῶν τηλεβόλου, ἀναμνηστικῶν τοῦ στρατιωτικοῦ βίου ἐκείνου, ὅστις εἶχεν ἀνηγείρη τὴν μεγαλοπρεπῆ ταύτην κατοικίαν. Ἦτο εἰς στρατηγὸς ὁ μὲν οὖν οὗτος, τοῦτέστιν ἐκ τῶν ὑποστηριζάντων τὰ Βόρεια Κράτη κατὰ τῶν Νοτίων, εἰς τὸν πόλεμον τὸν ὁποῖον ἔκαμαν αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι, τὸν ἐπικληθέντα Πόλεμον τῆς Ἀπὸ Ὁρῆσεως.

Εὐθὺς μετὰ τὴν εἰρήνην ὁ στρατηγὸς Δετράδας κατῴκησεν εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, ἐπὶ μακρὰ δὲ ἔτη ἡ ἐγκαρδιωτέρα καὶ ἡ πλουσιωτέρα φιλοξενία ἐξήσκητο εἰς τὴν ἑπαυλιν Δετράδα, καθὼς ἔλεγον. Πολλὰ γηραιὰ κυρία θὰ ἐνθυμοῦντο κάποιον χορὸν, ὁ ὁποῖος εἶχε δοθῇ ἐκεῖ καὶ εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον παρευρεθῇ, ὡς ἐν τῶν πλέον ἀξιωματικῶν νεύτων συμβάντων τῆς ζωῆς των. Υἱοὶ καὶ ἐγγονοί, διεδέχθησαν τὸν στρατηγὸν ὡς κάτοικοι τῆς ἀρχοντικῆς ἐπαύλεως, μέχρις οὗ, ὅλων βαθυμυδῶν ἀποθανόντων, ἡ ἑπαυλις περιήλθεν εἰς τὴν κυριότητα ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, τοῦ Καρόλου Δετράδα, πλουσίου καλλιεργητοῦ λαχαροκαλάμου.

Ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ ζῇ εἰς τὰ κτήματα τοῦ, ὅπου καὶ ἡ ἐργασία του, ὁ Κάρολος Δετράδας ἐγκατέλειπε τὴν προγονικὴν οἰκίαν, ἣτις ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἔμεινε κλειστὴ καὶ ἔρημος· εἴτα, ἡμέραν τινὰ τοῦ Δεκεμβρίου, αἰφνιδίως, ἀντήχησε πάλιν ἀπὸ ζῶν καὶ ἀπὸ κινήσιν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς εἰς τὸν κόσμον εἰσόδου τῆς χαριτωμένης Ἑστέλλας Δετράδα, ἡ ὁποία μόλις εἶχε τελειώσῃ τὴν ἀγωγὴν τῆς εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Δομινικανῶν τὴν ἐπομένην τὰ παρὰ θύρα ἐκλείσθησαν καὶ πάλιν. Ἡ ἐορτὴ ἐκείνη παρέμεινε διὰ παντός εἰς τὴν μνήμην ὅλων ἐκείνων ὅσοι ἠτύχησαν νὰ παρευρεθῶν. Τοῦτο συνέβη κατὰ τὸν χειμῶνα, ὁ ὁποῖος προηγήθη τοῦ

ἐμφυλίου πολέμου, δηλαδὴ κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας, τὸ ὁποῖον διεδέχθησαν τόσα ἔτη θλίψεως καὶ συμφορᾶς.

Ὁ Κάρολος Δετράδας μετέβη ἐκ τῶν πρώτων νὰ πολεμήσῃ μετὰ τοῦ στρατοῦ τῆς ὁμοσπονδίας· ἀλλὰ δὲν ἐπαυλῆσε πλέον. Ἡ σύζυγός του καὶ ἡ θυγάτηρ του, αἵτινες ἔμειναν εἰς τὴν ἐσχόλῃ, εἰς μάτην περιμένον τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὴν ἐρημίαν τῶν κατεστραμμένων του κτημάτων. Κατόπιν ἀπέθανε καὶ ἡ κυρία Δετράδα καὶ ἀφῆκε τὴν δυστυχῆ Ἑστέλλαν ὀρφανήν.

Ἡ νεάνις δὲν εἶχεν ἄλλους συγγενεῖς ἐκτὸς ἐξαδέλφων τινῶν ἐκ Γαλλίας, τοὺς ὁποίους οὐδέποτε εἶχεν ἴδῃ. Διεδόθη ὅτι ὑπανδρεύθη· ἀλλὰ ποῖον; κανεὶς δὲν ἤξευρε. Τὸ γεγονός τοῦτο παρηγωνίσθη ὑπὸ ἄλλων σπουδαιότερων, οὕτως ὥστε, μετὰ τινὰ καιρὸν, ὅταν νύκτα τινὰ οἱ κάτοικοι τῆς ὁδοῦ τῶν Κήπων ἀφυσπνίσθησαν ἔντρομοι ἀπὸ τὸν θόρυβον πυρκαϊῆς καὶ τὴν ἐπομένην ἔμαθον ὅτι νεαρὰ μήτηρ μετὰ τοῦ τέκνου τῆς, εἰς τὴν ἑπαυλιν Δετράδα, ἐγένετο παρναλῶμα τοῦ πυρός, μεγάλως ἐξεπλάγησαν. Οὐδεὶς ἐγνώριζεν ὅτι κατεκείτο ἡ παλαιὰ οἰκία καὶ ὅτι ἡ Ἑστέλλα Δετράδα ἡ ὁποία, καὶ αὕτη ἐπίσης, εἶχε χάσῃ τὸν σύζυγόν της εἰς μίαν συμπλοκήν, γενομένην πλησίον τῆς οἰκίας ὅπου κατοκεῖ μετ' αὐτοῦ, εἶχεν ἀπέλθῃ ἐκ τοῦ τόπου τοῦ αἵματηροῦ δράματος καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν ἔρημον ἑπαυλιν. Εἶχεν ἔλθῃ τὴν προτεραίαν μετὰ τοῦ τέκνου τῆς καὶ τῆς ὑπηρετρίας τῆς. Δύο μικροὶ πλανόδιοι πωληταὶ μόνον τὴν εἶδον καὶ χάρις εἰς αὐτοὺς ἡ θλίβερά εἶδῃς διεδόθη: τρία ἀνθρώπινα πλάσματα ἐκοιμῶντο ἐκεῖ καὶ κανὲν ἐξ αὐτῶν δὲν διέφυγε τὸν φρικτὸν θάνατον!

Διὰ τῆς ἐξαφνικῆς αὐτῆς καταστροφῆς, ἡ οἰκογένεια ἐξέλειπε διὰ μιᾶς, ὅπως καὶ ἡ παλαιὰ οἰκία, ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἔμειναν παρὰ στήλαι τινες ἡμίκαυστοι καὶ καπνοδόχοι ἐτοιμόρροποι, ἐν τῷ μέσῳ τῶν μαύρων ἐρείπων. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ θαυμαστὸς ἐκείνος καλλιτέχνης, ὁ ὁποῖος λέγεται φύσις, ἐστόλισε, καὶ ἐκαλλώπισε τὰ ἐρείπια συγκαλύψας αὐτὰ δι' ἀφθόνων φυλλωμάτων καὶ ἀνθέων, οἱ δὲ περίεργοι, οἱ ὁποῖοι ἐσταμάτων διὰ νὰ παρατηρήσουν διὰ τῶν κιγκλίδων τῆς ἐξωθύρας, δὲν ἔβλεπον παρὰ ἀπέραντον πρασίαν, ἐξ ἧς ἀνέκυπτον αἱ στήλαι.

Τὴν ἀνοιξὶν αἱ μαργαρίται ἀνέδιδον τὰς δέσμας τῶν λευκῶν τῶν ἀνθέων ὑπεράνω τῶν τοίχων, αἱ δὲ κληματαίδες συνεπλέκοντο μετὰ τῶν κιγκλίδων τόσοι πυκνῶς, ὥστε ἀπεκρύπτετο κατὰ τὸ ἡμισὺ ἡ λευκὴ πινακίς, ἐφ' ἧς ἀνεγινώσκοντο διὰ μελανῶν γραμμῶν « Πωλεῖται ἡ Ἑνοικία ζεταῦ »

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο, ἡ ἐπιγραφὴ ἔμεινε ἐκεῖ, ἐκτεθειμένη εἰς τὸν ἥλιον καὶ εἰς τὴν βροχὴν, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπαρουσιάζετο νὰγοράσῃ ἢ νὰ ἐνοικιάσῃ τὸ γήπεδον ἢ νὰ κατοικήσῃ τὸν οἰκίσκον τοῦ βάθους, ὁ ὁποῖος εἶχε διαφύγῃ τὸ πῦρ. Ἡ ἰδιοκτησία περιήλθεν εἰς τοὺς κληρονόμους, τοὺς ἀγνώστους ἐκ Γαλλίας ἐξαδέλφους.

Ἐφ' ὅσον παρήρχετο ὁ καιρὸς, ἡ οἰκία ἐφαίνετο πλέον παρημελημένη καὶ ἐγκαταλελειμένη. Ἡ χλόη, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε περιεποιούντο τὸν, ἦτο τώρα ἀγρία καὶ ἀνώμαλος· οἱ θάμνοι εἶχον γίνῃ δένδρα· αἱ ροδωνιαὶ καὶ οἱ ἱάσμοι ἐξέτεινον τοὺς μακροὺς τῶν κλάδους καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ζητοῦντες ὑποστήριγμα· πλήθος πτηνῶν εἶχον πῆξῃ τὰς φωλεὰς τῶν ὑπὸ τὰ πυκνὰ φυλλώματα καὶ ἀνέτρεφον ἐκεῖ τὰ μικρὰ τῶν. Ἡ δῆσις τοῦ κήπου ἦτο πάντοτε ὠραία· ἀλλ' ἡ ἀνάμνησις τῆς φοβερᾶς ἐκείνης καταστροφῆς, ὡς νὰ ἐπλανῆται ἀκόμη ἐπὶ τοῦ χλοεροῦ ἐκείνου μέρους ἀπέδιδε πάντα ὅστις θὰ ἐπεθύμει νὰ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ.

Διὰ τοῦτο, μετὰ τὸν καιρὸν, ἡ οἰκία ἐθεωρήθη ὑπὸ τῶν γειτόνων ὡς μαγευμένη καὶ ἤρχοντο νὰ φαντάζονται ὅτι ἡ ἐσκωριασμένη θύρα καὶ οἱ λέοντες τῶν πελωρίων παραστατῶν ἔκρυπτον κάποιον σκοτεινὸν μυστικόν, οὕτως ὥστε οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ψήφῃ τὴν στυγνὴν ἐρημίαν καὶ τὸ μυστήριον τοῦ τόπου, διὰ νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὸν κομψὸν οἰκίσκον τοῦ βάθους, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε, κατὰ τοὺς εὐτυχεῖς χρόνους, ἐχρησίμευεν ὡς κατοικία τῶν ὑπηρετῶν.

Ἡμέραν τινὰ ἐν τούτοις οἱ περίοικοι εἶδον μαύρην τινὰ ἡλικιωμένην καὶ ἀρχαῖα σεβασμίαν, κρατοῦσαν ἐκ τῆς χειρὸς ἀγρίου λευκόν, ἡ ὁποία ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας τῆς ἐπαύλεως Δετράδα. Ἡ ἐνδυμασία τῆς ἦτο καθαροτάτη· λευκὸν μανδύλιον, δεδεμένον περὶ τὴν κεφαλὴν τῆς, ἐσκέπαζε κατὰ τὸ ἡμισὺ τὴν φαίαν τῆς κόμην. Τὸ παιδίον ἦτο ὠραῖον καὶ δροσερόν, ὡς ἄνθος. Ἡ γυνὴ ἔμεινε ἐπὶ πολὺ στηρίζουσα τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῶν σιδηρῶν κιγκλίδων τῆς θύρας, ὅταν δὲ τὸ ἀπέσυρεν ἐκείθεν, ἔχνη θαυμάσια ἐφαίνοντο ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ ἀπέναντι φαρμακοποιὸς παρετήρησε τὴν πρῶταν λήσθησιν νὰ δικαιολογηθῇ: «Ἐταί σὰς τοῦ εἶπα. Ἐνα πρᾶγμα ποῦ εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ. Θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Σχολεῖον καὶ θὰ διαβάξῃ. Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ, κύριε Φαίδων! Δὲν θὰ ἦτον καλλίτερον νὰ ἦτον πάντα Ἀποκρητὰ; ἔ;»

— «Ὁχι, ἀπήντησα, ἐγὼ θὰ ἤθελα καλλίτερα νὰ ἦτον πάντα Σαρακοστή.

— Σαρακοστή! οὐφ! θέλετε νὰ με πειράξετε. Εἶνε δυνατόν νὰ τοῦ λέτε αὐτὸ μὲ τὰ σωστά σας;

— Σὲ βεβαίω!

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟΚΡΗΝΑ ΚΑΙ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

Ἀγαπητοί μου,

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς, εἰς ἕνα σπῆτι φιλικὸ μου, ὅπου εἶδιδετο μικρὰ οἰκογενειακὴ συναναστροφή καὶ ὅπου εἶχαν τὴν καλὴν νύκτα νὰ προσκαλέσων, ἠτύχησα νὰ συναντήσω μετὰ ἄλλων καὶ τὴν μικράν μου φίλην Ἰουλίαν.

Θὰ σὰς τὴν συστήσω μὲ ὀλίγας λέξεις. Δεκατετράετις, πολὺ ζωηρὰ καὶ πολὺ ἐξυπνὴ. Ἀγαπᾷ περισσότερο τὸν χορὸν ἀπὸ τὴν μουσικὴν καὶ τὰ γλυκύσματα περισσότερο ἀπὸ... τὰ μαθήματα. Δι' αὐτὸ τὰ δόντια τῆς δὲν εἶνε εἰς πολὺ καλὴν κατάστασιν, τὰ γραψίματά της εἶνε γεμάτα ἀνορθογραφίας καὶ ὅταν τὴν παρακαλοῦν νὰ καθίσῃ εἰς τὸ πιάνο, προφασίζεται ὅτι ἔχει χιονίστρες εἰς τὰ δάκτυλα τῶν χειρῶν ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας οἱ πόδες τῆς εἶνε υγιέστατοι... Μικρὰ ἐλαττώματα, θὰ πῆτε, καὶ ὅταν κανεὶς ἔχῃ ἄλλα προτερήματα... Ἄς εἶνε.

Ἡ Ἰουλίνα μ' ἐπλησίασε διὰ νὰ μου κάμῃ τὸ κομπλιμέντο ὅτι ἀναγινώσκει τακτικὰ τὰς Ἀποκρητὰς Ἑπειστολάς.

— Σὲ πιστεύω, τῇ ἀπήντησα, διότι εἰξεύρω ὅτι ἀναγινώσκεις τὴν Διάπασιν ἀπ' τὴν πρώτην γραμμὴν ἕως τὴν τελευταίαν. Ἀλλ' ἂν ἤθελες νὰ διαβάξῃς λίγο καὶ τὰ μαθήματά σου... Μὲ δέχομεν ἀποτόμως!

— Μὴ μου λέτε γιὰ μαθήματα, κύριε Φαίδων, νὰ ζῇτε! Ἐγὼ τοῦ ξεύρω, πῶς τελειοῦνται ἡ Ἀποκρητὰ καὶ ἀρχίζῃ πάλιν τὸ Σχολεῖον.

— Μπα! ἀλήθεια; Σοῦ προξενεῖ τὴν ἀποστροφήν τὸ Σχολεῖον; Μὲ συγχωρεῖς... δὲν τοῦ ἤξευρα... δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τοῦ ὑποθέσω... ἀλλέως δὲν θὰ σου ἐτάρασσα τὴν σημερινὴν εὐτυχίαν μὲ μίαν τόσο κακὴν ἀνάμνησιν.

Συνησθάνθη τὴν εἰρηνείαν τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ λόγοι μου αὐτοὶ καὶ προσεπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ:

— «Ἐταί σὰς τοῦ εἶπα. Ἐνα πρᾶγμα ποῦ εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνῃ, θὰ γίνῃ. Θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Σχολεῖον καὶ θὰ διαβάξῃ. Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ, κύριε Φαίδων! Δὲν θὰ ἦτον καλλίτερον νὰ ἦτον πάντα Ἀποκρητὰ; ἔ;»

— «Ὁχι, ἀπήντησα, ἐγὼ θὰ ἤθελα καλλίτερα νὰ ἦτον πάντα Σαρακοστή.

— Σαρακοστή! οὐφ! θέλετε νὰ με πειράξετε. Εἶνε δυνατόν νὰ τοῦ λέτε αὐτὸ μὲ τὰ σωστά σας;

— Σὲ βεβαίω!

— Μὰ γιατί ἤθελετε νὰ ἦταν πάντα Σαρακοστή; Τί της βρίσκετε;

— Ἀμ' ἐσύ γιατί ἤθελες νὰ εἶνε πάντα Ἀποκρητὰ; τί της βρίσκεις;

— Τῆς Ἀποκρητᾶς; Καὶ τί καλὸ εἶνε ποῦ δὲν τῷχει;

— Παραδείγματος χάριν. Λέγει! λέγει!

— Νὰ, τὴν Ἀποκρητὰ διασκεδάζει κανεὶς, μασκαρεύεται, χορεύει, βγαίνει ἔξω...

— Γι' αὐτὸ καὶ μένα δὲν μ' ἀρέσει. Εἶνε μία σειρά ἡμερῶν διασκεδάσεως καὶ ἀργίας. Κακοσυνεθίζει κανεὶς καὶ ὕστερα ὅταν ἔρχονται αἱ ἡμέραι τῆς ἐργασίας, νομίζει ὅτι πηγαίνει εἰς τὴν Κόλασιν. Ἐπειτα ὅταν χορεύῃ κανεὶς καὶ μασκαρεύεται τόσο συχνὰ, κινδυνεύει νὰ κρουλογῇ μ' αὐτὸν τὸν καιρὸν. Ἀφίνω ὅτι τὸ σπῆτι γίνεται ἄνω κάτω καὶ γι' ἀγάπῃ τῶν μικρῶν ὑποφέρουν οἱ μεγαλήτεροι.

— Τὴν Ἀποκρητὰ ὅμως τρώγει κανεὶς ἕνα σωρὸ πράγματα, ἕνα σωρὸ γλυκύσματα!

— Γι' αὐτὸ κακοστομαχιάζει, ἄρρωσταίνει καὶ καταστρέφει τὰ δόντια του!

— Τὴν Ἀποκρητὰ παύουν τὰ μαθήματα!

— Πολὺ ἄσχημα. Αἱ διασκεδάσεις εἴμπορεῖ νὰ μὴ χρησιμεύουν εἰς τίποτα, ἀλλὰ τὰ μαθήματα εἶνε ἀναγκαῖα ὅτατα. Διατὶ νὰ παύουν;

— Ἐκατάλαβα, κύριε Φαίδων, ὅτι νὰ σας πῶ, τὰ ἴδια θὰ μου ἀπαντᾶτε. Πῆτέ μου λοιπὸν σεῖς, γιατί σὰς ἀρέσει ἡ Σαρακοστή;

— Πολὺ εὐχαρίστως. Μοῦ ἀρέσει διότι εἶνε τὸ ἀντίθετον τῆς Ἀποκρητᾶς. Μοῦ ἀρέσει ἡ Σαρακοστή διότι μοῦ ἀρέσει ἡ ἐργασία, διότι μοῦ ἀρέσει ἡ προσευχὴ, διότι μοῦ ἀρέσει, ἂν ὄχι ἡ νηστεία, τοῦλάχιστον ἡ λιτότης καὶ ἡ μετριότης εἰς τὰ φαγητὰ μοῦ ἀρέσει διότι θέλω νὰ ἔχω τὸ κεφάλι μου ἡσυχο, καθὼς τὸ στομάχι μου καὶ τὸ σπῆτι μου. Ἐπειτα μήπως δὲν διασκεδάζει κανεὶς καὶ τὴν Σαρακοστή; μήπως δὲν ἔχει ἡ Σαρακοστή καὶ τὰς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως, τῆς λογικῆς καὶ μετρημένης ἀναπαύσεως, ἡ ὁποία εἶνε ἀναγκαῖα εἰς τὸν ἐργαζόμενον ἄνθρωπον; Μήπως τὴν Σαρακοστήν, κατὰ τὰς ἐξαίσεις ἡμέρας τῆς ἀνοιξίως, δὲν γίνονται οἱ ὠραιότεροι περίπατοι; καὶ τέλος πάντων ἡ συναίσθησις ὅτι κάμνει κανεὶς τὸ καθήκον του, ὅτι μαθαίνει, ὅτι διδάσκει, ὅτι προσεύχεται, καὶ ὅτι δὲν ἀναπαύεται παρὰ μόνον ὅσον ἀρκεῖ διὰ ν' ἀποκτᾷ δυνάμεις πρὸς ἐργασίαν, ἡ ἰδέα αὕτη δὲν εἶνε ἡ μεγαλητέρα εὐτυχία; Ὁχι! Ἡ τρέλα καὶ ἡ παραλοσία τῆς ἀποκρητᾶς δὲν πιστεύω νὰ κάμνῃ τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῇ ὅσον ἡ φρονιμάδα, ἡ ἐργασία καὶ ἡ μετριότης τῆς Σαρακοστῆς. Δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν Σαρακοστήν καὶ θὰ

ἤθελα νὰ διαρκῇ ὅλον τὸ ἔτος. Πῶς; Τί ἀποκρίνεσαι;

— Κοντεύετε νὰ με πείσετε, μοῦ ἀπεκρίθη ἡ Ἰουλίνα γελῶσα. Λίγο ἀκόμη ἂν μείνω κοντὰ σας, ἐτελείωσε! Ἀλλὰ εὐτυχῶς ἄρχισε ὁ χορὸς καὶ πηγαίνω νὰ κάμω κανένα γύρον. Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε ἀμαρτία!

Καὶ ἀπεμακρύνθη τρέχουσα. Εἶμαι βέβαιος ἐν τούτοις ὅτι δὲν ἐκινδύνευσε διόλου νὰ πεισθῇ περὶ τῆς ἀξίας καὶ τῆς ὑπεροχῆς τῆς Σαρακοστῆς, ἀπεινατίας ἐχόρευσε μὲ τόσην ὀρεξιν, μὲ τόσην χαράν, ὥστε θὰ ἠύχετο βέβαια νὰ μὴν ἐτελείωνε ποτὲ ἡ τρελὴ ἐκείνη Κυριακὴ. Ἀλλ' ἐγὼ ἄρα γε δὲν εἶχα δίκαιον; Εἶπέτε μου σεῖς, μικροὶ μου φίλοι, ὅσοι καὶ ὅσαι ἀγαπᾶτε τὴν μουσικὴν περισσότερο ἀπὸ τὸν χορὸν καὶ τὰ μαθήματα περισσότερο ἀπὸ τὰ γλυκύσματα; Ἡ Σαρακοστή δὲν εἶνε ἡ καλλίτερα ἐποχὴ;

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

Ὁ καθηγητὴς τοῦ ἐν Κανταβριγία Πανεπιστημίου κ. Μακκέλισερ, κατ' ὀρθωσεν ἐσχάτως νὰ ἀναγνώσῃ ἐπὶ παλαιῶν αἰγυπτιακῶν παπύρου συνταγὴν, ἡ ὁποία φαίνεται νὰ ἐγράφη 4000 ἔτη πρὸ Χριστοῦ.

Πρόκειται περὶ ἱατρικοῦ «ἐπανορθωτικοῦ τῆς κόμης» τῆς μητρὸς ἐνὸς τῶν Φαραῶν, ἡ ὁποία εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ χάσῃ ἀπὸ ἀσθένειαν ὅλα τὰς τὰ μαλλιά. Ἰδοὺ ἡ περιέργως συνταγὴ:

«Τρίχες ἀπὸ σκυλοπόδαρον... 1
Χουρμάδες... 1
Νύχι γαιδάρου... 1
Ὅλα αὐτὰ νὰ βράσουν μέσα σὲ λάδι καὶ μετὰ τὸ λάδι αὐτὸ νὰ τρίβεται δυνατὰ τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς.»
Ἀρὰ γε μερικαὶ νεώτεραι συνταγαὶ ἀγυρτῶν διαφέρουν πολὺ ἀπὸ αὐτὴν τὴν πανάρχαιαν;

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Στοφὸς ἐρωτηθεὶς τίτιν τρόπον ἀπέκρινε τόσας γνώσεις, ἀπήντησε: Μηδέποτε ἐντραπεί: νὰ ἐρωτήσω δι' ὅτι δὲν εἴξευρα, ἐκείνου: οἱ ὁποῖοι ἠδύναντο νὰ μοὶ τομάθουν.

«Ἄν θέλετε νὰ γίνῃ ἡ δουλειά σας, ὑπάγετε μόνοι σας· ἂν θέλετε νὰ μὴ γίνῃ, στείλατε ἄλλον.»

Οὐδέποτε θὰ γίνῃ πλούσιος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀρχίζει πολλὰ, χωρὶς νὰ τελειώῃ τίποτε.

Ἡ ὁδὸς ἡ ἀγούσα πρὸς τὴν Δόξαν δὲν εἶνε ἐστρωμένη διὰ ρόλων.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ένας ξένος έρωτα τον Κουφιοκεφαλήν :
— Δέν μου λές, παιδί μου, σέ παρακαλώ, πού πηγαίνει αυτός ο δρόμος ;
Καί ο Κουφιοκεφαλής κατάπληκτος άπαντά :
— Δέν πηγαίνει πουθενά, κύριε. Δέν βλέπε-
τέ που μένει : ζτη θέσι του ;

Εστάλη υπό του Σάντσου Πάνθα

Ο μικρός Τοτός, υιός δικηγόρου, μελετά εις
τό γραφείον του πατρός του τό μεσημέρι, όταν
εκείνος κοιμάται.

Εισέρχεται εις πελάτης :

— Παιδί μου, είνε έξυπνος ο μπαμπάς σου ;
Καί ο μικρός Τοτός, ο οποίος δέν αγαπά νά
τον διακόπτουν όταν μελετά :

— Όχι, ο μπαμπάς μου είνε κουτός.

Εστάλη υπό του Θουμαστό των Ήραίων Τεχνών.

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΜΑΣ

ύπενθυμιζομεν ότι θα γίνη άμετακλήτως
τήν 18 Φεβρουαρίου, ημέραν Κυριακήν.
Ωστε οί επιθυμούντες νά συμπεριληφθώ
τό όνομά των εις την κληρωτίδα, παρακα-
λούνται νά πέμψωσιν εις τό Γραφείον μας
τήν συνδρομήν των διά τό 1896 πρό τής
18 Φεβρουαρίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Αί λύσεις σι, αγαπητέ Γ. Χ. Κυριακίδη,
ελήφθησαν εγκαίρως, αλλά πρέπει άλλοτε νά
τας υπογράψης. Περιμένω την άπάντησίν σου
διά την πρώτην Κυριακήν μου. Είμπορεϊς
εξάρτετα νά εύρης έν ψευδώνυμον μόνος σου.
Αφ' ού τό όνομα μās τό δίδει ο νουνός, χωρίς
νά μας έρωτήσῃ, τό ψευδώνυμον τούλάχιστον
ας τό εκλέγωμεν [μόνοι μας !

Με συνεκίνησεν ή επιστολή σου, καλέ μου
Άρθούρ: Κοέν, καί ή πρότασίς σου μ' ένθου-
σασεν. Εύγενής ιδέα! αλλά δυστυχώς εγώ διά
λόγους τούς όποιους δέν σοι γράφω εδώ δέν
είμπορώ νά τιν πραγματοποιήσω. Επιδου-
κιμάζω την άπόφασιν του πατρός σου φρόντισε
λοιπόν νά πέρνης πάντοτε άριστα, διά νά σε
στείλῃ εδώ κατ'α τους Όλυμπιακούς Άγώνας.

Είχα μάθῃ την Ολιθεράν είδησιν από τας έφη-
μερίδας, ευαίσθητέ μου Λευκέ Λάρε. Σε παρα-
καλώ νά διαβιβάσῃς τά θερμότατα συλλυπητή-
ριά μου εις την μικράν μου φίλην Ιουλίαν Δο-
γιοτάτου την τόνον σκληρώς δοκιμασθεΐσαν.

Σε παραπέμπω, Πτερωτέ Πήγασε, εις την
Προκήρυξιν την δημοσιευθεΐσαν εις τό 2ον φυλ-
λάδιον, όπου θά τα ίδῃς όλα λεπτομερώς καί
ανάμενω την άπάντησίν σου εις την έρώτησιν
της «Πρώτης Κυριακής».

Ναί, νά έργασθῇς μετά θάρρους, μικρέ μου
Ιωάννη Δημητρίου, δέν είνε δύλου άπίθανον νά
βραβευθῇς.

Τά εις τούς τόμους μου περιεχόμενα μυθιστορή-
ματα, Άνδρέε μου Ήπειρώτα, δύνασαι νά
ιδῇς εις την είδοποίησιν την όποιαν επανελημ-
μένως έδημοσίευσα (Ίδε φυλλ. 48-49 του 1895
έτους.) Τά φυλλάδιά πού μου ζητείς τιμώνται
25 λεπτά έκαστον καί στείλε εις τό γραφείον
μου νά τάγοράσῃς.

Βεβαίως, Μαρτεϊόν της Δωδώνης, (τό ψευ-

δώνυμόν σου μοι άρσεί) δύνασαι νά λάβῃς μέ-
ρος εις τόν Διαγωνισμόν, καθώς εύχαρίστως θά
δεχθώ τας πνευματικάς άσκήσεις του άδελφου
σου. Σας άσπάζομαι καί τούς δύο.

Διά νάπορεύῃς δλ' αυτά που με τόσην χά-
ριν περιγράφεις, αγαπητή μου Δάφνη, άρκει
νά προσέχῃς νά μήν κίμνης κανέν λάθος εις τά
γαλλικά. Νά ίδῇς τότε πόσον καλή θά είνε ή
διδασκαλίά σου ! Έν τούτοις σε συχαίρω
διά τας προόδους σου καί σε παρακαλώ νά τη-
ρήσῃς την υπόσχασίν σου καί νά μου γράψῃς
συχνά.

Α, τί κρίμα, Θουμαστό των Ήραίων Τε-
χνών, νάφήσῃς την διήγησίν σου εις την μέσην!
Περιμένω με άνυπομονήσιν τό προσέχῃς σου
γράμμα... Εύχαριστώ διά τά εύώδη Ζακυνθινά
άβηθ πού μου έσώκλισες. Άλλην φοράν όμως
νά μή μου τα γράφῃς όλα μαζί (αϊνίγματα,
λύσεις, επιστολήν) εις τό ίδιον φύλλον χάρτου

Πολύ μ' εύχαρίστησεν ή επιστολή σου,
Άετέ των Ήραίων (αυτό τό ψευδώνυμον νά
κρατήσῃς.) Έλπίζω ότι δέν θα είνε ή πρώτη
καί ή τελευταία καί ότι συχνά θά μανθάνω τας
έντυπώσεις σου

Περιμένω καί άλλα παιδικά πιεύματα, Έρ-
γατική Μέλισσα, επιτυχῇ ώς τό δημοσιευθῇ.
Φαίνεται ότι έχεις πολύ πνεύμα. Πώς ήθελα νά
ήξευρα ποία είσαι... Φαντάσου ότι έλησμένη-
σες νά υπογράψῃς με τό αληθινόν σου όνομα !

Η «Διάπλασις» άσπάζεται θερμώς τούς αγα-
πητούς της φίλους Θουκυδίδην τόν Ιστορικόν,
του όποίου είνε δεκτόν τον ψευδώνυμον, αλλά
νά γράφῃ εις ξεχωριστόν φύλλον χάρτου τας
λύσεις, — Άνδρέϊον Σουλιάτην, ο όποιος νά
στείλῃ τας λύσεις του χωρίς νά περιμένη άπάν-
τησιν ότι ελήφθησαν, διότι λαμβάνονται πάντοτε
άσφαλώς — Αικατερίνην Κοτσάλη, ή όποία
θά λάβῃ άσφαλώς τό δωρόν της, αν κατ'α την
κληρωσιν ευνοηθῇ υπό τής τύχης, — Άρε-
μόνην, ή όποία δέν είνε ή μόνη που έχε
τόσην άνυπομονήσιν νά έλθῃ ο Μάρτιος διά νά
ιδῇ την πρώτην Κυριακήν μου, — Καλόν Γεϊτο-
να, ο όποιος έξετερελλάθῃ με τό «Ψάρευμα τοῦ
Κινέζου», — την Ιωρίδα, — τόν Χαλασμόν Κό-
σμου, — τό Γελαστό Παιδάκι, — τόν Πύργον
του Έφελ (καί όχι Άϊρελ), κλπ. κλπ.

Ένα φίλκι εις τόν αγαπητόν μου Άρην,
ο όποιος πρέπει νά γράφῃ εις χωριστό χαρτί τας
λύσεις του.

Αγαπητή Μαρταρίτα (αυτό λοιπόν ως είνε
τό ψευδώνυμόν σου) ή επιστολή σου με άνε-
κούφισεν από τό βάρος της ύποψίας. Διαμαρτύ-
ρεσαι εις πόσον ειλικρινή τόνον, ώστε δέν είμ-
πορώ παρά νά σε πιστώσω Τώρα πλέον, όχι,
δέν έχω την ιδέα ότι είσαι κόλαξ, ούτε πολύ,
ούτε όλίγον.

Πολύ χαριτωμένα καί πολύ ζωηρά τα λέγεις,
φίλτατε Άτρόμητε Πολεμιστά. Σε εύχαρι-
στώ πολύ διά τας τόνον καλās σου διαθέσεις.
Αλλά θά σε παρακαλέσω νά εύρης άλλο ψευ-
δώνυμον, εκτός του νέου πρωταθεντός, διότι δέν
μου έφάνῃ πολύ κατάλληλον.

Σου έστειλα τό βραβεϊόν σου, Εδαισθητός
Καρδιά. Όσα μου γράφεις περί των πιτωχών
παιδιών, δικαιολογούν τό ψευδώνυμόν σου. Ά-
νέγνωσα την επιστολήν σου εις τόν συνεργάτην
μου κ. Φαίδωνα, ο όποιος σ' εύχαριστεί καί σε
συχαίρει διά τά εύγενή σου αίσθήματα.

Νά δεχθῇς καί της ιδιότης μου παραγγαρία
τά θερμότατα φίλήματα, Ταπεινόν Ιον. Με
κατέβλησεν ο θάνατος του περιφιλμένου σου πα-
τρός καί μετά δακρύων παρεκάλεσα τόν Θεόν

νά σε παραμυθήσῃ. — Σου έστειλα τό βρα-
βεϊόν σου.

Εύχομαι, Χωρική της Ρουμαρίας, νάνα-
γνώτω ταχέως καί ιδιόχειρον ελληνικήν έπι-
στολήν σου, αφ' ού τώρα μόλις ήρχισες νά μαν-
θάνῃς ελληνικά καί είσαι, καθώς μου γράφουν,
εύρύστατον κοράσιον. Ω, τό πιστεύω...

Όχι μόνον σου επιτρέπω, δροσερά μου Χλόη
του Κηφισοῦ, όλλά καί σε προτρέπω νά μου
γράψῃς όσάκις έχεις καιρόν. Θάναγινώσκω με
πολλήν μου εύχαρίστησιν τας επιστολάς σου.
Μανθάνω τόσα καλά περί σου... Ένα γλυκό φι-
λάκι εις τόν άδελφόν σου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις στελλονται μέχρι 16 Φεβρουαρίου

84. Λεξιγριφος

Σ είνε το που σε προσκαλεΐ καί φως εαν προσ
[θέσῃς,
δεξ. αρχαία προσφιλές ζών θ' αποτελέσῃς.
Εστάλη υπό της Δάφνης.

85. Στοιχειδωριφος.

Αν έχῃς φρένας, ως έχθρον καί ψεύστην μ' άπο
[κρούεις.
Αν λείψῃ τό μεσαϊόν μου, ες τας λίμνας με ά-
[κούεις.

Εστάλη υπό του Φοίβου Απολλωνίου

86. Απροσδόκητον.

Διατί σαρόνουν τά πεζοδρομία καθε πρωί ;
Εστάλη υπό του Μουκίου Σκεβέλα

87-90. Περιφράσεις.

Ποτα είνε τά διά των κάτωθι περιφράσεων
δηλούμενα όνόματα ;

1. Ο βασιλεύς των ποιητών.
2. Η Έλλάς της Ελλάδος.
3. Η Βασιλις των επιστημών.
4. Αί άγγελοι της ανόλειως.

Εστάλη υπό του Εσπίρου

91. Κυβόλεξον.

Διά των γραμμάτων ΑΑΑΒΒΕΕΛΛΠΠΡΡΣΩΩ
σχημάτισον κυβόλεξον του όποίου μία λέξις νά
είνε άλλως.

Εστάλη υπό Γεωργίου Καρδαμάτη

92. Κλιμακωτόν.

+ + Νάντικατασταθώσιν οί σταυροί διά
+ + + γραμμάτων ούτως ώστε εις μέν τό
+ + + διεϊόν τέλειος νάναγινώσκειται τό
+ + + όνομα ζώου, εις δε τό άριστερόν τό
+ + + όνομα άνθους εις την κατωτάτην
+ + + βαθμίδα όρος της Έλλόδος, εις την
+ + + δευτέραν μέρος του λόγου, καί εις
+ + + την άνωτάτην αρχαία θεά.

Εστάλη υπό του Εσπίρου

93-94. Κεκυρμένα όνόματα μελών
του ανθρωπίνου σώματος.

1. Ο πρηνής άνθρωπος υπό πάντων μισείται.
2. Ο Όδυσσεύς είχε νικήσῃ αγωνιζόμενος μετά
του Αϊάντος περί πρωτεϊών.

Εστάλη υπό της Φιλέργου Χελιδόνης

95-97. Μιαγικόν γράμμα.

Δι' άντικαταστάσεως ενός οίουδήποτε γράμμα-
τος έκάστης των κάτωθι λέξεων μετ' ενός άλλου
πάντοτε του αυτού, σχηματίσων άλλας τόσας
λέξεις : — Μία, λίθρα, νέφος.

Εστάλη υπό του Τίτ-Τα

98. Συλλαβική άκροστιχίς.

Αί αρχικαί συλλαβαί των ζητουμένων λέξεων
άποτελοῦσι τό όνομα πρωτευούσης

1. Πρόθεσις 2. Νήσος της Έλλάδος. 3.
Επίρρημα.

Εστάλη υπό Π. Κ. Καρ

Τό αντίτιμον των συνδρομών άποστέλλεται κατ' εύθείαν
πρός τόν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον, εκδότην της Διαπλάσεως
των Παιδιών, εις Αθήνας, διά ταχυδρομικών επιταγών, χαρ-
τονομισμάτων παντός Κράτους, χρυσού, τόκομεριδίων, συναλ-
λαγματικών εντός συστημένης επιστολής. Ποσά μικρότερα των 5

φράγκων, εκ του Έκωτερικού, είνε δεκτά καί εις γραμματόσημον.
Οί άλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί παρακαλούνται νά
γινωστοποιώσιν ήμίν εγκαίρως την νέαν των διεύθυνσιν, συναπο-
στέλλοντες την παλαιάν των διεύθυνσιν καί 25 λεπτιών γραμμα-
τόσημον διά την δαπάνην της εκτυπώσεως της νέας ταινίας.

Παράπονα περί μη λήψεως φύλλων γινόμενα μετά παρελευσιν δεκαπενθήμερον τό πολύ από της έκδόσεως των είνιν άπαράδεκτα.